

Хороше життя

КУПИТИ

Емма та Агата — сестри. Рідні, але дуже різні. Життя розвело їх на п'ять років, та цього літа вони зустрічаються у будинку на узбережжі. Після смерті улюбленої бабусі дім їхнього дитинства наповнений спогадами та ностальгією. У сестер є тиждень, щоб розповісти одна одній усе і надолужити час, проведений порізно. Тиждень для примирення з минулим, пошуки взаєморозуміння, прощень і надії, — останній шанс віднайти те, що здавалося втраченим назавжди.

Це тепла й зворушлива історія, яка показує, що хороше життя — це не ідеальний сценарій, а мистецтво проживати навіть складні миті з вдячністю та сміливістю. Віржині Ґрімальді майстерно переплітає оригінальний гумор із глибокими життєвими уроками, створюючи роман, який надихає цінувати кожен момент і йти вперед, незважаючи на труднощі.

Любі читачки й читачі,
запрошую на літо у країну Басків.

Хорошого читання (і життя!)

З любов'ю,
Вірджіні Грімальді

Моїй сестрі

Тоді
Квітень 1985
Емма — 5 років

Вранці у мене народилася сестра. Така бридка, фу.
Вся червона і поморщена.
Тато питає, чи я рада. Ні, кажу, не рада. Не хочу ніяку сестру. Сподіваюся,
її залишать у лікарні.
Не віддам іграшки. Мені подобається її ведмедик.

Тепер
5 серпня
Емма

14:32

Ворота не замкнені. Штовхаю, а вони риплять — мов дорікають, що так довго не приходила. Біла фарба полущилася, під нею чорне. Коли до бабусі вдерлись, я намовила її поставити сигналку з датчиками руху. Ну і замок повісити. Вона впиралась як могла: «буде пищати на кота», «я не зможу вікно відчинити», «як до сусіда влізли — ніц не спрацювало», «мені що, гроші нікуди дівати», «було б що цупити», «ну причепилася — вся в батька».

Я приїхала перша. Віконниці зачинені, між плитами пробилися будяки, кущі вгинаються від помідорів. Буся посадила на мій день народження. Ще подзвонила і сварила, що земля під нігтями забила. «Волове серце посадила, як ти любиш. От приїдеш і зробимо салат».

Тут і Агатині улюблені чері. Зриваю штучку, витираю об сорочку і кусаю. Шкірка лускає, м'якоть у роті вибухає, по губах тече, терпкий сік розливається зернятками — я повертаюся в дитинство.

— Ти тут?

Я аж підстрибую. Не чула, як Агата підійшла. Хапає мене в обійми, я просто стою. Ми в сім'ї ніжності не розводимо. Ну а сестричка обіймається як дихає. Все в неї на лиці написано.

— Я така рада! — розтискає нарешті обійми. — Стільки не бачились...

Агата затинається і змірює мене очима. Ловлю її погляд і ледь не плачу.

— Ти так раптово написала, — каже. — Але ідея супер. Я капець яка зла, це ж бабусин будинок... А дядечко в своєму стилі. Досі пригадує двадцять сантиметрів, які позичив мені восьмирічній. Мабуть, у минулому житті був паркоматом.

— Ясно, чого в нього квадратна голова.

— От-от. На нас натиснула — талончик з дупи. То як, заходимо?

Іду за нею до дверей. На сонці у білявому волоссі видно сиві нитки. Дивлюсь — і серце крається. Коли ми бачились щодня, Агата наче й не мінялась. А тут раз — і доросла.

— Де я запхала ключа, ну... — Вона витрушує сумку на килимок: пачки цигарок, жуйки... Ось і довгастиий мідний ключ.

— Є!

От би він не знайшовся. Ми б розвернулись і пішли. Я хочу відмотати час назад, не кликати її востаннє побувати разом у бабусі, поки сюди не в'їхали. Хочу ніколи не дізнатись, як це — зайти й не чути звичне «роззуйтеся!».

КУПИТИ